

Arrest

nr. 235 457 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaams nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, op 7 juni 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat R. AKTEPE, die tevens de derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste en tweede verzoekende partij zijn de ouders en wettelijke vertegenwoordigers van de derde verzoekende partij, in wiens hoofde de bestreden beslissing werd genomen en die minderjarig is. De derde verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 april 2017.

Op 12 januari 2019 dient de derde verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootmoeder.

Op 25 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 8 mei 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2019 werd ingediend door:

Naam: [N.] Voorna(a)m(en): [J.J.D.] Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 05.04.2017 Geboorteplaats: Lokeren

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te : [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische grootmoeder [N.S.M.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing zijn op familieleden van een Belg voor zover het de familieleden betreft overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° tot 3°. In art. 40bis, §2, 3° staat dat het gaat om bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar (...), voor de zover de vreemdeling (hier de Belgische) die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Uit het dossier blijkt dat de vader van het kind in België verblijft en op datum van 27.10.2018 voor de vierde keer zelf een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn moeder [N.S.M.]

Deze aanvraag werd heden trouwens opnieuw geweigerd.

Verder leggen de ouders van het kind een gewone verklaring dd. 12.01.2019 voor waarin zij stellen dat zij ermee instemmen dat het kind een aanvraag gezinshereniging in functie van de referentiepersoon (de grootmoeder) indient.

Deze verklaring is echter geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootouders, ...) waaruit blijkt dat de grootmoeder effectief over het recht van bewaring beschikt. Een loutere toestemming van de ouders van het kind is onvoldoende in het kader van de lopende aanvraag gezinshereniging volgens art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig art. 372BW hebben de ouders gezamenlijk het recht van bewaring over de kinderen. Voor zover de kinderen ook niet bij één van beide ouders wonen, oefenen beide ouders overeenkomstig art. 374BW nog steeds het ouderlijk gezag uit. Voor zover de ouders dit wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van de kinderen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan het kind. De voorwaarden van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Daar de vader van het kind eveneens een weigeringsbeslissing ontvangt is er geen sprake van een verstoring van het gezins- en familieleven van het kind of van een verstoring van het belang, het kind kan immers de vader vergezellen. Van enig medisch beletsel blijkt geen sprake.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partijen

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Na eerst een theoretische uiteenzetting te geven, adstrueren de verzoekende partijen hun enig middel verder als volgt:

"5.

Zoals hierboven gesteld, is de heer [N.] de zoon van zijn Belgische moeder, mevrouw [N.S.M.]

Hij en mevrouw [N.] zijn de ouders en dus de wettelijke vertegenwoordigers van de betrokkene in de bestreden beslissing, zijnde het minderjarige kind [N.J.J.D.].

De heer [N.] vroeg op 27.10.2018 gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de referentiepersoon en dit op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd (hiertegen werd reeds een verzoekschrift ter indiening van beroep verstuurd - STUK 5).

Ook in hoofde van de dochter van verzoekers, de betrokkene, werd een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 12.01.2019, met dezelfde referentiepersoon, zijnde de Belgische grootmoeder van betrokkene, ook op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Ook deze aanvraag werd geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar het feit dat ook de aanvraag in hoofde van de heer [N.] zelf werd geweigerd. Wat de argumentering hiertegen betreft, wordt verwezen naar het verzoekschrift dd. 03.06.2019 dat gericht is tegen de weigeringsbeslissing in hoofde van meneer zelf (STUK 3 t.e.m. 5).

Verder stelt verwerende partij dat de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet niet zijn voldaan, daar de "gewone" verklaring van de ouders niet volstaat als bewijs dat de grootmoeder (i.e. de referentiepersoon) effectief over het recht van bewaring beschikt.

Evenwel stellen voornoemde wetsartikelen het volgende:

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 10 Vreemdelingenwet:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet:

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Ter bewijs dat de referentiepersoon, i.e. de grootmoeder van betrokkene, over het recht van bewaring beschikt, brachten verzoekers een verklaring bij - ondertekend door hun beiden (!) - waarin zij ermee instemmen dat hun kind een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de referentiepersoon indient en dat laatstgenoemde beschikt over het recht van bewaring.

Verwerende partij stelt dat dit slechts een "gewone" verklaring is, t.t.z. geen officieel bewijs zoals een rechtelijke beslissing of een gehomologeerde toestemming, en dat dit bijgevolg niet volstaat.

Het dient evenwel te worden benadrukt dat er, noch in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, noch in enige andere bepaling van de Vreemdelingewet, een definitie of beschrijving wordt gegeven van de wijze waarop dit recht van bewaring dient te worden aangetoond.

Er wordt met andere woorden nergens een specifieke bewijsvoering opgelegd, waardoor de vrije bewijsvoering geldt.

Een "gewone" verklaring, waarin beide ouders hun toestemming geven dat er in hoofde van hun kind een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de grootmoeder wordt ingediend en dat deze grootmoeder beschikt over het recht van bewaring, volstaat dus wel degelijk!

Immers wanneer men het recht van bewaring niet kan bewijzen met bv. een rechtelijke beslissing, volstaat wel degelijk een schriftelijke verklaring waarin toestemming wordt gegeven (zie bv. Agentschap Integratie en Inburgering, www.agii.be).

Verwerende partij creëert met andere woorden een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien, door in de bestreden beslissing te stellen dat het bewijs van het recht van bewaring aan bepaalde vormvereisten (zoals bv. een rechtelijke beslissing of een gehomologeerde toestemming) moet voldoen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het enige middel van de verzoekende partijen:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij op 12.01.2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, in functie van de Belgische grootmoeder, in toepassing van o.a. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet -zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt aangehaald- als volgt luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (eigen markerings)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Dit betekent dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat nergens blijkt dat de Belgische referentiepersoon officieel over het recht van bewaring beschikt.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat een loutere toestemming van de ouders van de verzoekende partij, waarbij zij verklaren dat zij ermee instemmen dat hun kind een aanvraag gezinshereniging mag indienen in functie van de Belgische grootmoeder, niet kan volstaan als bewijs dat de Belgische referentiepersoon ook officieel over het recht van bewaring beschikt, nu het recht van bewaring een onderdeel uitmaakt van het ouderlijk gezag dat essentieel door de beide ouders wordt uitgeoefend, tot zolang de ouders niet uit het ouderlijk ontzag worden ontzet.

De bestreden beslissing merkt correct op dat verzoeker weliswaar samenwoont met de referentiepersoon, maar dat de overdracht van het recht van bewaring niet blijkt. Dit motief is

determinerend. Verzoekers hebben enkel een document voorgelegd, getiteld "verklaring", waarin ze ermee instemmen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen voor hun kind in functie van de Belgische grootmoeder. Dit document wordt door de bestreden beslissing niet aanvaard onder meer omdat het niet gehomologeerd is.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat dit niet het enige motief is. De bestreden beslissing preciseert dat van rechtswege het de ouders zijn die gezamenlijk de bewaring en het ouderlijk gezag uitoefenen en dat de overdracht van het recht op bewaring niet afdoende blijkt. Dit motief is kennelijk redelijk. Uit een louter samenwonen en een door ouders gegeven toestemming om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, volstaat op zich niet om te stellen dat de referentiepersoon het recht van bewaring daadwerkelijk uitoefent.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat het minderjarige kind, verzoekende partij in casu, samen met zijn vader woont op het adres van de referentiepersoon te [H.]. Dergelijk samenwonen bevestigt de daadwerkelijke uitoefening van het recht van bewaring door de grootmoeder dus niet, integendeel met wat verzoekers voorhouden.

Verzoekers tonen evenmin aan op basis van welke bepaling hun voorgehouden recht op bewaring zou blijken. De verwerende partij wenst op te merken dat het recht op bewaring of het delen ervan evenmin uit enig ander voorgelegd stuk blijkt. Verzoekers laten na te preciseren uit welk voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakt stuk het (gedeeld) recht van bewaring in hoofde van de referentiepersoon zou mogen blijken.

Ook thans tonen verzoekers niet aan dat de grootmoeder een effectief gedeeld recht van bewaring uitoefent. De vader woont op hetzelfde adres van zijn minderjarig kind. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de aanvraag niet enkel is afgewezen door het gebrek aan homologatie van de gegeven toestemming maar omdat uit het dossier nergens blijkt dat de grootmoeder het recht van bewaring heeft gekregen, en dat de schriftelijk gegeven toestemming om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, niet volstaat. Voor het overige duiden de verzoekers niet aan uit welke stukken precies blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk instaat als houder van de bewaring over de minderjarige kinderen.

Dit motief is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Er werd een correcte beoordeling verricht. De argumenten van verzoekers slagen er niet in het vermoeden van bewaring en ouderlijk gezag in hoofde van verzoekers over hun kinderen te weerleggen. De beoordeling is correct. Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde een voorwaarde creëert "die niet bij wet wordt voorzien", dat zij een bijkomend bewijs nopens het recht van bewaring in hoofde van de Belgische referentiepersoon diende voor te leggen dat aan specifieke vormvereisten dient te voldoen. Hoger werd evenwel reeds benadrukt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in dit kader aan duidelijkheid niet te wensen overlaat, terwijl de verzoekende partij uiteraard geacht wordt de wet te kennen, inzonderheid de wet dewelke op haar specifieke situatie van toepassing is.

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het voor de verzoekende partij wel degelijk mogelijk is om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, met daarbij de vereiste documenten, opdat zou kunnen worden aangetoond dat aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan.

Er is geen sprake van enigerlei onzorgvuldig gedrag van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie. Er werd geheel terecht vastgesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging diende te worden geweigerd bij gebrek aan recht van bewaring in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

Waar verzoekers in hun betoog nog gewag maken van "het vertrouwensbeginsel" merkt verwerende partij op dat verzoekers niet nader duiden op welke wijze deze beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden door de bestreden beslissing, waardoor dit onderdelen van het middel onontvankelijk is.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen."

2.2. Beoordeling van het middel

2.2.1. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt echter dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, daar zij inhoudelijk kritiek hebben op deze motieven. Aldus maken de verzoekende partijen niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient worden bekeken in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepalingen gestoeld is en omdat de verzoekende partijen hiervan ook de schending aanvoeren.

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2.

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)"*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de formulering van deze bepalingen blijkt duidelijk dat het woord 'vreemdeling' in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *in casu* moet gelezen worden als 'Belg'. Verzoekers hebben wel degelijk gezinshereniging gevraagd in functie van de Belgische grootmoeder voor hun minderjarig kind, namelijk de derde verzoekende partij. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer als burger van de Europese Unie.

In deze situatie gelden, gelet op de voormelde wetsbepalingen, de volgende verblijfsvoorwaarden:

- de derde verzoekende partij dient haar Belgische grootmoeder te begeleiden of zich bij haar te voegen;
- de Belgische grootmoeder dient te beschikken over het recht van bewaring en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, dient de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming te geven;
- de Belgische grootmoeder dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;
- de Belgische grootmoeder dient te beschikken over een voldoende huisvesting;
- de Belgische grootmoeder dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Bijgevolg blijkt duidelijk uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de persoon die vervoegd wordt over het recht of gedeeld recht van bewaring moet beschikken. De verzoekende partijen stellen dat de eerste en tweede verzoekende partij een verklaring hebben ondertekend waarin zij hun toestemming geven opdat de derde verzoekende partij, *in casu* hun minderjarig kind, een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgische grootmoeder kan indienen en dat de Belgische referentiepersoon beschikt over het recht van bewaring. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze verklaring gesteld dat: *“Deze verklaring is echter geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootouders, ...) waaruit blijkt dat de grootmoeder effectief over het recht van bewaring beschikt. Een loutere toestemming van de ouders van het kind is onvoldoende in het kader van de lopende aanvraag gezinshereniging volgens art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig art. 372BW hebben de ouders gezamenlijk het recht van bewaring over de kinderen. Voor zover de kinderen ook niet bij één van beide ouders wonen, oefenen beide ouders overeenkomstig art. 374BW nog steeds het ouderlijk gezag uit. Voor zover de ouders dit wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van de kinderen.”*

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de eerste en tweede verzoekende partij een verklaring hebben ondertekend en dat deze in het kader van de huidige procedure werd neergelegd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, wordt in deze verklaringen geenszins het recht van bewaring bij de Belgische grootmoeder gelegd. Het neergelegde stuk leest immers als volgt: **“VERKLARING**

Ondergetekenden, ouders van [N.J.J.D.], geboren in Lokeren/België op 05/04/2017, verklaren hierbij dat ze er beiden mee instemmen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van grootmoeder [N.S.M.], geboren te Paramaribo (SUR) op 09/05/1968 (Belgische onderdaan). (Art. 40ter van de wet van 15/12/1980)”

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om voormelde verklaring niet te beschouwen als een bewijs van een recht of gedeeld recht van bewaring. Uit deze verklaring blijkt enkel dat verzoekers instemmen met de indiening van een aanvraag gezinshereniging in functie van de Belgische grootmoeder. Het indienen van een aanvraag houdt nog geen overdracht van het recht of gedeeld recht op bewaring in. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de vader van het minderjarig kind eveneens een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon ingediend heeft. Op 25 april 2019 weigerde de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de vader van het minderjarig kind, namelijk de derde verzoekende partij. Deze beslissing werd op 3 mei 2019 aan hem betekend. Uit de database van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingediend. Bij arrest van 20 december 2019 met nummer 230 655 werd voormeld beroep verworpen.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat enig ander bewijsstuk werd voorgelegd die het recht of gedeeld recht van bewaring van de grootmoeder zou aantonen. Aldus kunnen de verzoekende partijen geenszins voorhouden dat er *in casu* een extra voorwaarde wordt gevoegd aan de wet omdat er niet uitdrukkelijk wordt gesteld op welke wijze het recht van bewaring moet worden aangetoond. Zij hebben immers op geen enkele wijze aangetoond dat het recht van bewaring bij de Belgische grootmoeder van de derde verzoekende partij ligt. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de informatie beschikbaar op een website van een belangenorganisatie, merkt de Raad vooreerst op dat deze informatie geen algemeen rechtsbeginsel, wetsebepaling, of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt waarvan de verzoekende partijen in huidige beroep de schending kunnen aanvoeren. Bovendien gaan ze er met deze kritiek opnieuw aan voorbij dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat het recht van bewaring bij de Belgische referentiepersoon ligt.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.4. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). *In casu* tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat er door de verwerende partij verwachtingen werden gecreëerd die niet werden vervuld. Dit onderdeel van het middel is tevens ongegrond.

2.2.6. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS